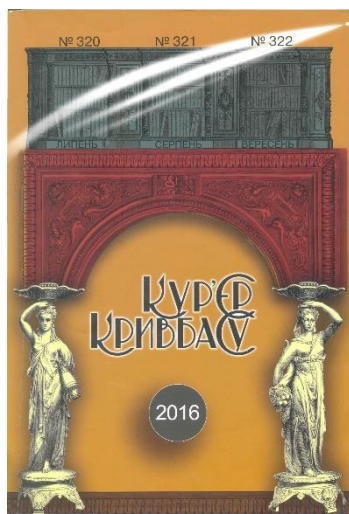
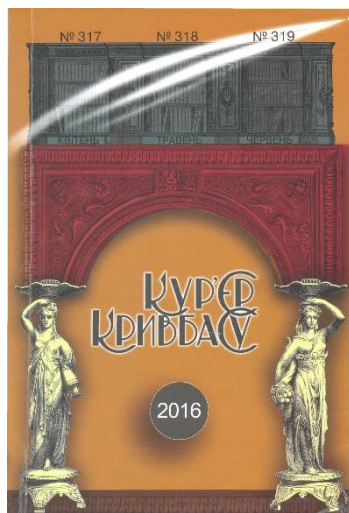

На сторінках журналу «Дзвін», №5 за 2016 р. опубліковані уривки з майбутньої книги письменника, черкащанина **Василя Захарченка** «Чуємо, нене!.. Йдемо!». Це книга новел, етюдів, роздумів, щоденникових записів. В них автор говорить про красу, співочість і мелодійність, про багатство української мови, про свій біль і тривоги за долю рідної української мови, яка, на думку письменника, «існує в Україні на правах падчерки». А це, потрібно боротися не просто за українську мову, а за мовлення нею. «Будьмо україномовними. Наша україномовність – це найдієвіший засіб захисту Української держави, України, своєї української душі в себе вдома, в Україні» – вважає автор.

Письменник **Роман Іваничук** залишив читачам свої спогади, які надруковані в журналі «Кур'єр Кривбасу», №320/321/322 (липень-серпень-вересень) 2016 р. під назвою «Танго». Автор розповів про своє навчання п'ятнадцятилітнім підлітком в українській гімназії в м. Коломия на Івано-Франківщині, про батьківський дім, що стояв на межі між Покуттям і Гуцульщиною, де, ще малим хлопчиком, слухав розмови гімназійних професорів про поезію Тараса Шевченка і Павла Тичини, почув неземну мелодію пісень відомого в усьому краї композитора Богдана Весоловського, а троїста музика і гуцульські пісні заповнили його душу на все життя.

Літературознавець та письменник **Андрій Кондратюк** написав нову повість «Старина» (журнал «Кур'єр Кривбасу», №317/318/319, квітень-травень-червень за 2016 р.). Автор з теплою розповідає про свою рідну Рівненщину, про своїх сусідів і родичів, про батьківський дім, який був для письменника в дитинстві «початком усіх початків, у глибині яких схована нез'ясовна таїна». З повагою Андрій Кондратюк розповідає про тих односельців, які оберігають впродовж багатьох десятиліть свій батьківський дім і пам'ять про своїх предків.

Исаак Трахтенберг. «Улица поэтов, ученых, врачей. Из записок о родном городе минувших лет» (журнал «Радуга», №5/6 за 2016 р.). Автор спогадів – академік НАМН України, автор більше 500 наукових праць, відомий також як автор ряду мемуарних книг. В нових записках він пише про київські вулиці, а найбільше – про Тарасівську вулицю, де пройшло його дитинство і шкільні роки, про старовинні будинки на цій вулиці і їх мешканців. На цій вулиці стояв будинок, де пройшло дитинство і шкільні роки автора. Нова книга – це «пам'ять о друзьях, которые светом своей души и интеллекта озаряли те годы, о замечательных наших земляках, проживавших на этих улицах и составивших славу отечественной и мировой культуры, о событиях – радостных и трагических, которые там происходили» – написал И. Трахтенберг.

Письменник **Олександр Лозовський** майже повністю погоджується з такою мудрістю: «Якщо Бог захоче покарати, то відбере перш за все пам'ять». Спогади у великій мірі можуть в старості замінити майбутнє, тому позбавляти людину минулого справді кара господня. Пам'ять самого Лозовського в його майже 80 років зберегла багато цікавих, хороших і непростих спогадів з його життя. **«Осколки длинной жизни»** – як він їх сам назвав. І про них він розповідає в своєму новому романі **«Проблески»** (журнал «Радуга», №9/10, 11/12 за 2016 р.).

